

בע"א (רחובות) 2146-12-21 - מועצה אזורית גן רווה נ' שי קסוטו

בע"א (רחובות) 2146-12-21 - מועצה אזורית גן רווה נ' שי קסוטו שלום רחובות

בע"א (רחובות) 2146-12-21

מועצה אזורית גן רווה

נגד

שי קסוטו

בית משפט השלום ברחובות

[28.12.2021]

כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

פסק דין

בפניי בקשה למתן צו הפסקה שיפוטי, לפי סעיף 22ב' לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968.

רקע וטענות הצדדים

1. המבקשת עותרת למתן צו הפסקה שיפוטי המורה למשיב או מי מטעמו להפסיק לאלתר את העיסוק בעסק שמהותו גן אירועים ו/או מתחם להשכרת אירועים ו/או הסעדה ו/או מתחם לקיום מסיבות, במשק 163 במושב גאליה, הידוע כגוש 2653 חלקה 29 (תיק מנהל מספר 52206207א). (להלן: "העסק").
2. כנגד המשיב ניתן צו סגירה מנהלי בעקבותיו הוגשה בקשה לביטולו. במסגרת הסכמות בין הצדדים, עוכב ביצוע הצו על מנת לאפשר למשיב להגיש בקשה לרישיון עסק. לאחר שהמשיב הפר את ההסכמות, ולבקשת המבקשת, בוטל עיכוב ביצוע הצו, כך שהצו נותר על כנו.
3. לטענת המבקשת, המשיב לא אווז ברישיון עסק אך ממשיך להפעיל את העסק. לבקשה צורפה החלטת בית המשפט מיום 15.11.21 בה נדחתה הבקשה לביטול הצו המנהלי כך שהצו נותר על כנו.
4. המשיב ביקש לדחות את הבקשה מן הטעם שלא צורף תצהיר והבקשה נעדרת כל בסיס.

- לגופו של עניין נטען, כי המשיב פעל בהתאם להסכמות והגיש בקשה לקבלת רישיון, בקשה שעודנה תלויה ועומדת. לטענת המשיב הוא לא ידע שהסכמות הצדדים שקיבלו תוקף של החלטה כללו איסור הפעלת קייטרינג על ידי האורחים במקום, וכי הדברים נעשו בתום לב. לדברי המשיב הוא פעל במרץ אל מול כל הגופים על מנת להגיש את הבקשה לרישיון וכדי שזו תיבחן לגופה, אך נתקל בקשיים לנוכח התנהלות בעייתית של גורמי הרישוי במועצה ושל הגורם האחראי במשטרה. נטען, כי קצין הרישוי במשטרת ישראל לא ניסה ליצור קשר עם המשיב חרף האמור במכתב הסירוב, וכי זה סירב לשנות את סירובו לבקשה לאחר פניית המשיב אליו. לגבי גורם הרישוי במשטרה ובמועצה, נטען כי אלה פועלים במשוא פנים ומאינטרסים פסולים. עוד נטען, כי תשובתה של הוועדה לתכנון ובניה שורקות שגויה.
- ב"כ המשיב הפנה לפסק הדין בעצ"מ 39550-07-20 משטרת ישראל נגד אריה חמו ואח' וטען, כי בעניינו של המשיב לא הציגה המבקשת כל ראיה, כי היא עומדת במבחנים שנקבעו בפסק דין זה ולכן עתר לדחות את הבקשה ולחייב את המבקשת בהוצאות.
5. יצוין, כי לבקשה לא צורפו ראיות למעט ההחלטה מיום 15.11.21 בב"ע"א 20891-06-21 קסוטו נגד מועצה אזורית גן רווה. בפתח הדיון הגיש ב"כ המבקשת את במ/1-במ/2, והוסיף שהוא נסמך על הראיות שצורפו לתגובת המשיב.
- דיון והכרעה
6. לאחר שקראתי את הבקשה והתשובה על נספחיהן, שמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בראיות שהוגשו, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל.
7. סעיף 22ב' לחוק רישוי עסקים (תיקון 34 לחוק שנכנס לתוקף ביום 1.1.19) קובע כך:
"א) היה יסוד סביר להניח כי עסק טעון רישוי לפי חוק זה פועל בלא רישיון, היתר זמני או היתר מזורז, בניגוד לתנאיהם, או בניגוד לתקנות לפי חוק זה, רשאי בית משפט השלום או בית המשפט לעניינים מקומיים שבתחום שיפוטו נמצא העסק, לבקשת תובע, לצוות על בעל העסק, על המחזיק בעסק, על מי שבפיקוחו או בהשגחתו פועל העסק, ועל כל מי שמועסק בשירותם, להפסיק את העיסוק בעסק, בין בסגירת החצרים ובין בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה בנסיבות העניין כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק (בחוק זה - צו הפסקה שיפוטי).
(ב) בית המשפט כאמור בסעיף קטן (א) לא יצווה כאמור באותו סעיף קטן אלא אם כן נוכח שיש בידי מבקש הצו ראיות לכאורה כי התקיימו התנאים למתן הצו לפי אותו סעיף קטן.
(ג) מתן צו הפסקה שיפוטי אינו מותנה בנקיטת הליכים נוספים לפי חוק זה".
8. לפי סעיף 22 ב' לחוק, די להראות בראיות לכאורה, שמתנהל עסק טעון רישוי הפועל ללא רישיון כדן, כדי להורות על הפסקת עיסוק מכוח סעיף זה.
9. צו ההפסקה השיפוטי מכוח סעיף 22ב' - הביא לשינוי דרמטי, בהשוואה למצב שקדם לתיקון 34 לחוק רישוי עסקים (לעניין צו סגירה שיפוטי המותנה בהגשת כתב אישום, והעילות למתן צו כאמור ראו למשל רע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו ואח' (3.3.2014) ורע"פ 8696/14 בן מוחה נ' משטרת ישראל (21.12.2014)). כדרכם של שינויים סטטוטוריים דרמטיים נראה, כי יש ליישם באופן זהיר ומדוד. משכך, ובשים לב לעוצמתו של הסעד הניתן לפי סעיף 22ב', והשלכותיו נקבע, כי יש לנקוט בצעד זה במשורה (ב"ש 62014-06-19 מדינת ישראל נ' ד.א.ב. הופעות בע"מ ((2.8.19)).

10. מטרת צו הסגירה, לפי סעיף 22 ב' לחוק, היא מניעתית ונועדה להסיר את העבירה, קיומה והימשכותה. היא אינה עונשית. כאשר על בית המשפט לאזן בין הפגיעה בחופש העיסוק של מפעיל בית העסק לבין הנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי, ככל שפעילותו של בית העסק תימשך (עפמ"ק 67086-03-19 פא.לו. פרוייקטים 2015 בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (5.6.19)).
11. בעצ"מ 39550-07-20 משטרת ישראל נ' חמו ואח' (10.9.20), סעיף 8) קבע בית המשפט המחוזי ביחס להפעלת סעיף 22ב' לחוק, כי "תכליתו העיקרית של סעיף 22ב' עניינה ברישוי עסקים ובמניעה של המשך ניהול בתי עסק בישראל ללא רישיון. עצם העובדה שקיימים בתי עסק הפועלים ללא רישיון היא תעודת עניות לגורמי האכיפה. תופעה זו צריך לעקור מן השורש ולצורך זה חוקק סעיף 22ב'. אין לסעיף זה כל נגיעה להגנה על הציבור מפני סכנה ברורה ומיידית או הדברת הפשיעה".
- עוד נקבע בפסק דין זה כך:
- "9. ככל שהרשות מעוניינת למנוע סכנה אקוטית ומיידית לציבור, כאשר מדובר בסכנה הנובעת מבית עסק הפועל ללא רישיון, הרי שלצורך זה קיימים סעיפים 17 ו- 20 לחוק רישוי עסקים... על רקע זה נקל להבין שסעיף 22ב' אינו נחוץ לצורך מניעת סכנה מיידית מבית עסק, שכן כלים להילחם בסכנה המיידית הזו היו קיימים קודם לחקיקתו של סעיף 22ב'. לכן אני סבור שפרשנותו של בית משפט קמא בעניין זה אינה נכונה. המטרה התחיקתית של סעיף 22ב' איננה להילחם בסכנה כזו או אחרת הנובעת מבית עסק, אלא המטרה היא להילחם בתופעה של ניהול בתי עסק ללא רישיון".
- הבקשה למתן צו לפי סעיף 22ב' נדחתה מאחר ש"בענייננו, לא הודע מעולם למשיבים שבקשתם לרישיון עסק נדחתה. עוד לא הודע להם מעולם, עד לתחילת ההליך בבית משפט קמא, שהמשטרה מתנגדת למתן רישיון עסק. כמו כן, מעולם לא התריעו בפני המשיבים כי היה ולא יוסדר עניין רישיון העסק יתבקש צו סגירה לפי סעיף 22ב'" (סעיף 11 לפסק הדין).
12. מן הכלל אל הפרט - האינטרס הציבורי העומד בבסיס בקשה זו לסגירת העסק הוא הבטחת השמירה על משטר רישוי תקין ומניעת מצב בו עסק מתנהל ללא רישיון, בייחוד עסק בו מוגש מזון מבלי שיש אישור משרד הבריאות. כעולה מהראיות שצירפו הצדדים, המבקשת עמדה בנטל להוכיח, ברמה של ראיות לכאורה, כי המשיב לא אוחר ברישיון עסק, אין היתכנות לקבלת רישיון עסק, והשימוש אינו מהשימושים המותרים במקרקעין. ממסמך מאת מהנדסת הוועדה המקומית לתכנון ובניה שורקות (במ/2) עולה, כי במקרקעין מושא בקשה זו "אין כל אפשרות להקים שימושים, שאינם מגורים ו/או חקלאיים, וזאת בהתאם לתוכניות הסטוטוריות החלות על המושב". עוד נכתב, כי בהתאם לתמ"מ/3/21 ותמ"א 35 "לא ניתן להקים גני/אולמות אירועים בתחום השטח של חלקות א', לא בתחום "מגורים ביישוב כפרי" ולא בתחום החקלאי של חלקה א'". חיזוק לעמדה זו ניתן למצוא בעובדה שהוועדה המקומית הגישה לאחרונה כתב אישום כנגד המשיב ושניים נוספים בדין השימושים המבוצעים במקרקעין בו פועל העסק (ראו במ/1).

אין מחלוקת בין הצדדים, כי במסגרת הבקשה לרישיון עסק ניתנה עמדתם של שלושה גורמים אשר סירבו לבקשה. הוועדה המקומית מסרה, כי היא "מתנגדת למתן רישיון עסק. אין היתרים למבנים ושימושים הקיימים". משטרת ישראל מסרה, כי היא מתנגדת למתן רישיון עסק מאחר שהמשיב לא הגיע לחתום על תנאי הרישוי וכן, כי בביקורת ביום 27.9.21, הוא ניהל עסק מסוג אחר ללא רישיון בניגוד לסוג העסק המצוין בבקשה עצמה. משרד הבריאות אף הוא סירב לבקשה בנימוק שהתוכנית שהוגשה אינה מפורטת, וכי העסק אינו מחובר לתשתיות מים וביוב קבועות ונימוקים נוספים.

עמדת רשות כיבוי אש טרם נמסרה. צודק ב"כ המשיב, כי מבחינת המשיב, הבקשה שלו לרישיון עסק עודנה תלויה ועומדת שכן מחלקת רישוי עסקים טרם דחתה את בקשתו לרישיון עסק. יחד עם זאת, על בית המשפט לבחון את היתכנותה של הבקשה בהתאם לנתונים שנפרסו בפניו. ללא אישורם של יתר הגורמים הרי שיקשה על המשיב לשכנע שיש ליתן לו רישיון עסק. ייתכן שיעלה בידי המשיב לשכנע את משטרת ישראל לשנות את עמדתה ואף להגיש תכנית מתאימה שתענה על דרישות משרד הבריאות. אך לא ברור כיצד יוכל המשיב להתגבר על עמדת הוועדה המקומית שקבעה, כי השימוש המבוצע במקום הינו שימוש אסור ומכאן שעמדתה לא תשתנה אלא אם יצליח המשיב לשכנעה לתת לו היתר לשימוש חורג. בנסיבות אלו, הרי שאף אם פורמלית מחלקת רישוי עסקים טרם דחתה את בקשתו של המשיב, בהעדר עמדת רשויות כיבוי אש, הרי שאין לומר שמדובר במי שיש לו סיכוי של ממש לצלוח את הדרישות והבחירות של כלל הגורמים על מנת להשלים את ההליך לקבלת רישיון עסק.

13. נוכח כל האמור לעיל, הוכיחה המבקשת בראיות לכאורה, כי העסק פועל ללא רישיון, וכי אין היתכנות לקבלת רישיון עסק בשל סירובם של הגורמים השונים ובעיקר בשל עניינים הנוגעים להליכי תכנון ובניה במקרקעין. 14. בשים לב להוראות סעיף 22ב' אין בידי לקבל את עמדת ב"כ המשיב, כי כתנאי לקבלת צו הפסקה שיפוטי על המבקשת להוכיח את התנאים הבאים; שיש סיכון בהפעלת העסק, שהצו נחוץ למניעת פגיעה ממשית ומוחשית באינטרס הציבורי, שהצו נדרש לשמירה על אינטרס ציבורי מיוחד, שהעסק מתנהל ללא רישיון תקופה ארוכה, שהמבקשת התריעה בפני המשיב והודיעה לו שבקשתו תידחה, שניתנה למשיב שהות להשלמת הדרישות לקבלת הרישיון ושהמבקשת התריעה בפניו שהיה והעניינים לא יוסדרו ייסגר בית העסק.

למעלה מן הצורך, יצוין, כי בהוצאת צו סגירה מנהלי והתנית עיכוב ביצוע הצו בהגשת בקשה לרישיון עסק, נתנה המבקשת הזדמנות למשיב להסדיר את ענייניו מול הרשויות, אך הדבר לא עלה בידו עד עתה. 15. כנגד המשיב ניתן צו סגירה מנהלי. הוא הגיש בקשה לביטול ובמסגרתו הוסכם בין הצדדים על עיכובו של הצו כדי לאפשר לו להגיש בקשה לרישיון עסק. לאחר מספר חודשים, משהמשיב לא אחז ברישיון עסק והפר את ההסכמות בוטל עיכוב ביצוע הצו והצו נותר בעינו.

חלפו מספר חודשים ונכון לדיון בבקשה זו המשיב אינו אחוז ברישיון עסק ואין היתכנות לכך בזמן הנראה לעין. 16. המשיב טען לשיקולים זרים ופסולים ביחס לחלק מהגורמים ולא מצאתי לכך כל בסיס. ככל שסבור המשיב, כי אותם גורמים סירבו לאשר את בקשתו לרישיון עסק, מטעמים לא עניינים, פתוחה בפניו הדרך לתקוף את החלטתם ואין די בטענות בעלמא בדבר שיקולים זרים.

טענה לאכיפה בררנית

17. המשיב טען לאכיפה בררנית. לדבריו, במושב בו מתנהל העסק ישנם מספר עסקים שכנגדם לא ננקטה כל אכיפה לרבות גני אירועים. המשיב לא הציג כל ראיות לכך והוסיף, כי נעשו ניסיונות לקבל את החומרים במסגרת חוק חופש המידע אך לא הבהיר במה הדברים אמורים. ב"כ המבקשת מסר, כי לא ידוע לו על בקשה מסוג זה. לא הוצגו בפני כל ראיות בעניין זה.

18. בע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.12), נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות. הראשונה- מה היא קבוצת השוויון שעומדת נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית; השנייה- באותם מקרים שבהם הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות; והשלישית- מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

אכיפה בררנית צפויה לפגוע בעקרון השוויון ובתחושת הצדק ועשויה להקים הגנה פלילית. על הטוען טענה שכזאת, הנטל להוכיח כי הופלה לרעה ביחס לאחרים, שעניינם דומה לשלו. ההגנה מן הצדק בנסיבות של אכיפה בררנית, תוענק רק כאשר האכיפה פוגעת בשוויון בין דומים, לשם השגה מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא.

19. בענייננו הטענה נטענה בעלמא, ומשלא הובאו כל ראיות בנושא הרי שדין הטענה להידחות.
סוף דבר
20. הובאו בפני ראיות לכאורה, המוכיחות, כי המשיב פועל ללא רישיון, בהפעילו עסק שמהותו גן אירועים ו/או מתחם להשכרת אירועים ו/או הסעדה ו/או מתחם לקיום מסיבות. בהתאם לראיות שהוצגו בפניי, אין היתכנות לקבלת רישיון עסק, שכן העסק פועל במקרקעין בהם אין היתכנות לשימוש המבוצע. הדרישה להחזיק ברישיון עסק נועדה לוודא שעסק יפעל לאחר שעבר את עינה הבוחנת של הרשות האמונה על שלום הציבור ובטיחותו.
21. בנסיבות אלו, ומשהתקיימו תנאי סעיף 22ב' לחוק רישוי עסקים, אני מקבלת את הבקשה ומורה כדלקמן:
א. אני מורה על הפסקה של העיסוק בבית העסק נשוא בקשה זו, עסק מסוג גן אירועים ו/או מתחם להשכרת אירועים ו/או הסעדה ו/או מתחם לקיום מסיבות, במשק 163 במושב גאליה, הידוע כגוש 2653 חלקה 29.
ב. אני אוסרת על ניהול העסק או הפעלתו ללא רישיון או היתר זמני כדין.
ג. למען הסר ספק - צו זה יחול על המשיב ועל כל אדם אחר מטעמו. משכך, אני אוסרת על המשיב להעביר את הבעלות או ההחזקה בעסק לאחר, אלא אם כן יהיה בידי אותו אחר רישיון עסק כדין, או היתר זמני כדין לניהול והפעלה של עסק זה.
- ד. בהתאם להוראת סעיף 24 לחוק רישוי עסקים, אני מורה כי ככל שלא ימלא המשיב (או מי מטעמו) אחר הוראות צו זה, אני מתירה למבקשת לאכוף את הצו, והיא רשאית להיעזר במשטרת ישראל לצורך כך, לרבות כניסה לעסק, וכן נקיטת כל אמצעי סביר אחר (לרבות שימוש בכח סביר) לשם מניעת המשך העיסוק בבית העסק.
על מנת לאפשר למשיב זמן התארגנות, החלטה זו תיכנס לתוקפה ביום 16.1.22.
זכות ערעור כחוק.
המזכירות תעביר פסק הדין לב"כ הצדדים.
ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"ב, 28 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.